

kommer mig, at det vilde have staaet i den høitærede Ministers Magt at have faaet disse Poster opførte paa Finansloven, mod at han gav Afkald paa nogle andre, saaledes at det Finanslovsbeløb, der extraordinært bevilges dertil, ikke vilde være blevet overskredet. — Hvad de Bevillinger angaar, der forlanges af den høitærede Kirke- og Undervisningsminister, er der ganske vist to, i hvilke der vel kunde siges at være et Princip. Hvad det ene Punkt, Stiftsmidlerne, angaar, vil jeg dertil sige, at det forekommer mig, at Folkethinget er i sin Ret, naar det negter Ministeren en saadan Frihed til at ordne de kirkelige Forhold administrativt. Det forekommer mig, at de geistlige Lønningslove burde fremmes. De have staaet paa Dagsordenen i en Række af Aar, og der bliver større og større Trang til at faae dem gennemførte; men det kan ikke negtes, at dette vil blive i betydelig Grad vanskeliggjort, hvis Ministerens Forslag her blive vedtagne. — Hvad Universitetets Forhold angaar, vil Spørgsmaalet herom ganske vist ikke blive afviklet ved, at det Ændringsforslag, her foreligger, bliver vedtaget, thi der foreligger jo, som bekjendt, Forslag, som skulle ordne Universitetets Forhold; men Vedtagelsen er et betydeligt Skridt fremad til, at det bliver en Nødvendighed at faae dem ordnede paa den af Regjeringen foreslaaede Maade. Jeg vil dertil sige, at, hvis Universitetets Forhold ordnes saaledes, som foreslaaet af den høitærede Minister, vil det være det Samme som at oprette en lille Stat i Staten. Mig forekommer det, at vor høieste Undervisningsanstalt, som er en Statsanstalt, skal staa i en nøie og inderlig Forbindelse med den lovgivende Forsamling, og at Universitetet ikke skal have Lov til uafhængigt ikke alene at undervise, men ogsaa at opdrage Landets Ungdom og dens vordende Embedsstand efter sit eget Godtsfindende: Vi have før ikke længe siden havt Exempel paa, at Lærere ved Universitetet have givet sig af med Fortolkninger paa en Maade, som vi meget maa misbillige, og det finder jeg ikke rigtigt. Dette med Hensyn til § 21. — Jeg kommer nu med Hensyn til § 26 til at omtale den af den ærede Finansminister forlangte Bevilling til Dyrtidsstillæg. Mig forekommer det i Modsætning til den sidste ærede Tale at være et stærkt Stykke, at man vil forhindre, at 5,000 Embedsmænd og Besættelsesmænd faae Dyrtidsstillæg, fordi ca. 900 ikke kunne faae Dyrtidsstillæg, og mig forekommer det ligesaa vist, at de 5,000 Embedsmænd, med Hensyn til hvem der kan være Tale om, at de kunne faae Dyrtidsstillæg efter Folkethingets Forslag, med Rette kunne siges, at være mere trængende til et saadant end de øvrige. Var der derimod Tale om Lønningsstillæg og i det Hele om en Lønningsforbedring, saa var det en anden

Sag; men det forekommer mig, at nu har Tillæget faaet Præg og skal have Karakter af Dyrtidsstillæg, og Dyrtiden kan ikke i samme Grad trykke Embedsmænd, der have 2,500 Kr. og derover, som dem, der have derunder; det forekommer mig at være indblysende. Det er de Ændringsforslag, der ere stillede, og med dem vil man nu berede Finansloven Vanskeligheder med Hensyn til dens Gjennemførelse, og man vil tro at kunne tvinge det andet Thing til at sige Ja til dette Ministeriums Ønsker. Det er det Samme, som at Kampen skal fortsættes, saa at Bevillingsretten skal fratages Folkethinget, og at Bevilling skal gjøres det til en Pligt, ifødetfor at det efter Grundloven er en Ret. Derfor siger jeg, at jeg ikke kan gaa med til at støtte disse Ændringsforslag; dels derfor, dels fordi Lovforslaget er godt brugeligt, stemmer jeg imod Ændringsforslagene.

Krieger: Uden i mindste Maade at ville foregribe ærede Medlemmers Skjøn om, hvorvidt de maatte finde det hensigtsmæssigt nu at gaa ind paa en Realitetsforhandling om de Forslag, som her foreligger, vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg ikke finder, at der paa det nuværende Stadium af Sagen er tilstrækkelig Opfordring til atter at optage en Forhandling (Hør!), som jo saa ofte har været ført i dette Thing. Hvis der havde været noget Nyt i de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte, saa havde det været en anden Sag, men det var jo gamle Bekjendte, der fremslittedes for os, ligesom selve Forslagene ere gamle Bekjendte. Jeg ser altsaa ikke, hvad der skulde tilskynde til paa dette Punkt at — nu fristes jeg til at sige — anticipere en Forhandling, som vil finde sin Plads paa et senere Stadium, hvis, som jeg formoder, Sagen henvises til et Fællesudvalg. Der var kun, tror jeg — jeg er ikke vis derpaa — een ny Ting i det ærede Medlems Tale, ny, saavidt jeg erindrer, i dette Thing, nemlig dette, at den Omstændighed, at de Forslag, som her foreligger, ere stillede af Regjeringen, skulde bevise, at der kun er Uenighed mellem Regjeringen og Folkethinget og ikke mellem Landstinget og Folkethinget, medens Thingets Afstemning altsaa Intet skulde betyde. Dette beror efter — her tør jeg vel sige — alle deres Mening, som have stemt for Forslagene tidligere, paa en fuldstændig Misfjendelse af den Betydning, som kan tillægges den Omstændighed, hvem der stiller Forslag. Efter Forslagenes Karakter og de Forhold, hvorunder Forslagene stilles, kan det vel have en vis Betydning, hvem der stiller et Forslag, men af den Omstændighed, at Regjeringen i nærværende Tilfælde har fultet de